

Geachte overheid,

normaal gesproken ben ik iemand die niet snel ingaat op het invullen van consultaties of enquêtes, maar aangaande dit onderwerp staat reikt het water langzaam tot aan mijn lippen. En als enige Nederlandse persoon onder de zeventig zonder zwemdiploma, voel ik langzaam de watervrees tijdens een verdrinking opkomen. Daarom dat ik via deze consultatie mijn stem probeer te heffen.

Mijn studieschuld bedraagt 65.000 euro. Toegegeven, voor de hoogte van dit bedrag ben ik zelf deels verantwoordelijk. Ik had soms mijn studie iets meer prioriteit mogen geven. Maar laten we zeggen dat ik 25.000 euro voor eigen rekening neem, dan rest er nog een schuld van 40.000 euro. Een onbevattelijk hoog bedrag, voor iemand die nog nooit meer dan 2.500 euro op zijn spaarrekening heeft gehad.

Het maakt me soms angstig. Soms wil ik er van weglopen, koop ik bijna een enkeltje "het-maakt-niet-uit-waarheen", mijn heil zoekend in andere landen, zonder schulden, zonder problemen. Soms zorgt het ervoor dat ik om 6 uur 's ochtends wakker schrik en niet meer in slaap kan vallen.

Vandaag besloot ik mijn angst te onderbouwen met cijfers, oftewel te rationaliseren. De gemiddelde prijs van een koopwoning in Den Haag (als die überhaupt vindbaar is) is 428.000 euro. De energierekening van mijn huis is onlangs gestegen van 325 euro per maand naar 705 euro per maand. De koopkrachtinflatie zit op dit moment op 9.6% en is stijgende. Daartegenover staat dat ik op dit moment minimumloon verdien (10,48 euro per gewerkt uur), dat de komende anderhalf jaar zal stijgen met 1,5% per half jaar. Met andere woorden: in oktober 2023 verdien ik nog steeds onder de 11 euro per gewerkt uur. Na het aftrekken van mijn vaste lasten, houd ik per maand ongeveer 400 euro over om van te eten en te leven. Stel dat ik daarvan ongeveer 200 euro overhoud nadat ik de maandelijkse boodschappen gedaan heb. Dat betekent dat een retourticket naar mijn vriendin in Utrecht (14,76 euro met Dalvoordeel) bijna 7,5% van "mijn" geld bedraagt. Sparen is sowieso een droom geworden, dat komt wel "als ik later groot ben" (wat ik eigenlijk al lang ben, maar we doen nog maar even alsof dat niet zo is).

Genoeg redenen om angstig te zijn. En ik weet dat ik niet de enige ben die bang is. Met mij zijn er nog duizenden anderen die wakker schrikken en weg willen lopen. Nog duizenden mensen die geen heldere toekomst voor zich zien, bang zijn te dromen van een eigen huis, een eigen bedrijf, een eigen boekwinkel, omdat hen geen eerlijke start is gegund. En soms verandert angst in boosheid, boos omdat je benadeeld bent. En bij boosheid wordt er al snel gezocht naar een zondebok, in dit geval u, de Nederlandse overheid.

Maar ook zondebokken kunnen hun vel afschudden, hun hoorns afdoen en hun hoeven veranderen in warme handen die mijn generatie opvangen tijdens het vallen. Laten we het vertrouwen in elkaar weer herstellen, u in de vorm van een eerlijke compensatie, wij door ons land te laten schitteren met onze dromen.

Veel liefs!